

Tekst: Isabel Sanders
Fotografie: Vincent van Kleef

“Troy leidt de aandacht af.”

Carla Vriesde (55) is geboren met een reumatische aandoening aan haar linkerhand, waar ze enkele botbreuken had die niet meer heelden. Ze had trombose en kreeg dystrofie. Daar kwam vervolgens ook nog eens de ziekte van Lyme bij, een dubbele hersenbloeding en een auto-ongeluk; het ging bergafwaarts met de gezondheid van Carla. Een ommekeer in de misère was de dag dat ADL-hulphond Troy zijn poot over de drempel zette. Vanaf dat moment ging de zon weer schijnen.

*“Met Troy is
het fijn om naar
buiten te gaan.”*

Carla Vriesde met haar ADL-hulphond Troy

*“Troy is altijd de held,
de kinderen zijn verliefd op hem.”*

Als we in Amsterdam bij Carla Vriesde op de stoep staan en aankloppen, gaat de voordeur elektrisch open. Carla, met Troy aan haar zijde, lacht ons toe en heet ons hartelijk welkom. We nemen plaats aan de eettafel in de voormalige dansstudio. Carla heeft de Hogeschool voor de Kunsten gedaan, was professioneel danseres én runde haar eigen bedrijf.

Carla vertelt: “Ik was in het binnenland van Suriname toen ik gestoken werd door een enorm grote vlieg. Het is twintig jaar geleden, maar ik voel nog de insectensteek waarmee het allemaal begon. Ik werd heel erg ziek. Artsen konden geen diagnose stellen, maar ik kreeg wel veel medicijnen. Daarna zakten de ziekteverschijnselen weg en heb ik er niet meer aan gedacht. Vele jaren later, toen mijn bloed onder een stereoscoop werd onderzocht op de ziekte van Lyme, is duidelijk geworden dat ik de Borrelia-bacteriën in mijn bloed had die chronische Lyme veroorzaken. Vervolgens stootte ik mijn linkerhand op een ongelukkige manier en kreeg dystrofie, een verwoestende ontsteking in je zenuwstelsel die naar je spieren en je huid gaat. Bij mij ging letterlijk alles stuk, maar dat bleef wel bij de ledematen. Mijn hand ging ruiken naar ontbinding. Na de amputatie was de geur weg. Op de dag van de operatie, in 2017, wisten de artsen nog niet tot waar ze zouden amputeren. Pas toen ik bijkwam uit

de narcose zag ik het eindresultaat. Mijn knieën waren nog goed genoeg, daarom zijn mijn benen tot onder mijn knieën geamputeerd. En mijn linkerarm is tot net onder mijn elleboog verwijderd. Mijn tweelingzus heb ik na de eerste amputatie in 2011 niet meer gezien. Zij kon het psychisch niet aan. Van mijn zoon, mijn oudere zus, een aantal familieleden en veel goede vrienden krijg ik alle steun.”

Aanvraagtraject

“Een mede para-tafeltennisster, ook in een rolstoel, was heel tevreden over Hulphond Nederland. Ik kende haar hond en haar lovende verhalen, dus schakelde ik mijn verzekering in. Bij de aanvraag kreeg ik een onverwachte reactie: ‘U krijgt geen hulphond, omdat u niet meer kunt lopen’. Ik dacht: Ik wil juist een hond omdat ik niet meer kan lopen! Ik was het vechten moe en dacht: dit wordt te veel, even niet. Ik kon niet anders dan het traject stopzetten. Uiteindelijk kreeg ik een plafondlift van de gemeente Amsterdam. Hierdoor werd verpleeghulp overbodig. Op het moment dat ik mijn verpleeguren kon wegstrepen, mocht ik een hond aanvragen. Mijn zoon zei: ‘Mam, je moet het nog één keer proberen.’ Het hele proces van de aanvraag tot dat Troy er kwam, duurde ongeveer een jaar, omdat ik tussentijds geamputeerd werd en, door een fout in het ziekenhuis, ook nog twee hersenbloedingen kreeg.

De mensen van Hulphond Nederland waren erg lief. Ze stuurden kaartjes met 'Groeten van ons allemaal!' en als ik belde hoorde ik op de achtergrond in koor: 'Hou vol!' Dat was zo hartelijk, zo fijn. Het voelde goed. Ik dacht: Mijn aanvraag mag even wachten, ze vergeten me niet. Ze kennen me amper maar ze leven helemaal met me mee. Hulphond Nederland bleef contact houden."

Veel naar buiten

Troy heeft een aantal vaste taken. "Elke ochtend trekt hij mij in mijn po-douche-stoel onder de douche. Dit is nodig omdat ik zelf niet over de drempel kan komen. Hij helpt me met boodschappen doen, met het verwijderen van mijn arm-spalk, raapt spullen op die ik laat vallen, en helpt me in en uit mijn jas. Ik hou ervan om veel buiten te zijn, maar zonder Troy was dat heel vervelend. Er waren altijd mensen die vol medelijden omkeken naar een vrouw alleen, in een rolstoel. Mensen sloegen kruisjes, keken me aan en er is zelfs tot viermaal toe geld gegeven. Vreselijk, want voor de rest ben ik een hele normale vrouw. Nu met Troy is

het fijn om naar buiten te gaan. Troy leidt de aandacht af. Mensen kijken nu naar hem, en niet meer naar mij. We gaan dagelijks naar een park waar Troy los mag en gewoon hond kan zijn, samen met de andere honden. Voor mijn werk bij MEE Amstel en Zaan geef ik gastlessen op basisscholen voor het vak Burgerschapsvorming. Troy geeft dan met veel plezier een demonstratie. Hij doet voor hoe hij mijn rits van mijn jas open en dicht doet, mijn jas uittrekt, mijn handschoen uittrekt en iets aan mij geeft wat op de grond valt. Troy is altijd de held, de kinderen zijn verliefd op hem. Wanneer Troy even niks hoeft te doen, gaat hij gewoon relaxed slapen in de klas."

Dan komt er een lach op haar gezicht: "Een vriendin had een filmpje gezien van een danseres onder water en zei: dat kun jij ook, Carla. Nu zijn we bezig de choreografie van een dans onder water te maken en tot film te verwerken. Ik vind zwemmen heerlijk en het gaat goed met één hand. De fysiotherapeut vindt het een prima training. Vanzelfsprekend gaat Troy mee als ik ga zwemmen." ●

